

Ordføreren (Moesgaard): Udvalget har holdt 3 møder til drøftelse af lovforslaget. Efter udvalgets anmodning er der fra sundhedsstyrelsen indhentet en udtalelse vedrørende spørgsmålet om, hvorvidt der af sundhedsmæssige grunde er noget at indvende imod, at der finder begravelser sted midt inde i byen. Sundhedsstyrelsen har hertil svaret, at den ikke mener, at der af sundhedsmæssige grunde er betænkelighed ved at bevare Holmens og Garnisons kirkegårde i København, hvor både vandforsyning og kloakering er gennemført på fuldt betryggende måde.

Et flertal, udvalget med undtagelse af det ærede medlem frk. Anna Westergaard, indstiller herefter lovforslaget til vedtagelse uforandret. Et mindretal, det ærede medlem frk. Anna Westergaard, kan ikke erkende, at der foreligger tilstrækkelig begrundelse for at fravige den af rigsdagen i 1942 truffne beslutning om nedlæggelse af kirkegårdene i 1980. Mindretallet kan derfor ikke medvirke til gennemførelsen af det foreliggende lovforslag om opretholdelse af kirkegårdene til år 2020.

Hermed sluttede forhandlingen.

Lovforslagets tekst og dets overgang til tredje behandling
vedtoges uden afstemning.

Den sidste sag på dagsordenen var:

Første behandling af forslag til lov om forlængelse af lov nr. 351 af 4. juni 1947 om en midlertidig ordning af lærereksamen for studenter.

(Lovforslaget findes i tillæg C. sp. 281).

Lovforslaget sattes til forhandling.

Formanden: Den højtærede kirkeminister har ordet på undervisningsministerens vegne.

Kirkeministeren (Hermansen): Da undervisningsministeren i øjeblikket er fraværende, skal jeg tillade mig for det høje ting at forelægge forslag til lov om forlængelse af lov nr. 351 af 4. juni 1947 om en midlertidig læreruddannelse for studenter. Den nævnte lov indeholder bestemmelse om, at den skal forelægges rigsdagen til revision senest i indeværende rigsdagssamling.

Indførelsen af en særlig 2½-årig uddannelse af studenter var et led i bestræbelserne

for at afhjælpe lærermanglen, og det fremgår af den daværende undervisningsministers bemærkninger ved fremsættelsen i folketinget, at ordningen i sig selv var at betragte som et forsøg, idet der på forhånd næredes nogen betænkelighed ved en sådan særuddannelse af studenter. Det var derfor naturligt, at lovens midlertidighed blev understreget ved den foreskrevne revisionsbestemmelse.

Efter en foretaget opgørelse fastslås det nu, at en fortsat lærermangel endnu vil gøre sig gældende nogle år, og den forlængede militære tjenestetid vil også give lærermanglen en tak opad. Det vil derfor være ønskeligt at opretholde denne særlige og noget kortere uddannelse af lærere.

Endvidere har forslaget om forlængelse af den gældende ordning et noget videre sigte end blot at afhjælpe en fortsat tilstedeværende lærermangel. Der er nemlig almindelig enighed om, at erfaringerne med den forsøgsvis indførte ordning har vist, at denne rummer værdier, som man vistnok ikke bør opgive. Dels er det sådan — man kan sige, at det er den almindelige opfattelse — at studenterne har haft modenhed og også kundskaber til at kunne gennemføre deres læreruddannelse med ganske tilfredsstillende resultat i den noget kortere tid, dels er der gennem denne ordning tilført seminarierne et værdifuldt supplement til deres elevkreds, som netop må ønskes sammensat så alsidigt som i det hele taget muligt.

I den af seminariekommissionen i slutningen af forrige år afgivne betænkning er det også foreslået, at den særlige uddannelse af studenter opretholdes i en kommende nyordning af læreruddannelsen. Kommissionens flertal ønsker ganske vist studenteruddannelsen gjort 3-årig, men dette ønske må bl. a. ses i forbindelse med hele kommissionens forslag om i læreruddannelsen i det hele taget at inkorporere en 3 måneders rent praktisk undervisning. Efter at seminariekommissionen således har afgivet sin betænkning, foreligger spørgsmålet om en almindelig revision af læreruddannelsen og også af den særlige uddannelse for studenter. Men da der på forskellige punkter har vist sig ret divergerende opfattelser med hensyn til de af kommissionen stillede forslag til en kommende seminarieordning, vil det vel være naturligst og heldigst at vente med at få revisionen, indtil sagen er blevet mere afklaret, end den er for øjeblikket. Der må, finder jeg, være tid til en rolig overvejelse af disse vigtige forhold.

Det er derfor blevet anset for rigtigst på nærværende tidspunkt alene at stille forslag